

veritas evinci debere mihi videtur.

Quæ tendunt ad æqualitatem &c, fiunt ultimo æqualia; sed figuræ in scripta & circumscripta tendunt ad æqualitatem &c, ergo ultimo fiunt æqualia.

Cujus minoris adstructio hic mihi desiderari visa est, tantæque præterea difficultatis, ut non minori negotio ipsam conclusionem, (quod scilicet *fiant ultimò æquales*) evinci, quam hanc minorem (quod dato tempore constanter ad æqualitatem tendant) confirmari posse credam.

§. X. Tum & hæc insuper lemmatis primi demonstrationi videtur subesse difficultas; quod, si quantitates (quæ ad æqualitatem &c.) ultimo fieri æquales negetur, earum differentiam semper *datam* seu *assignabilem* esse, implicite supponat.

Postquam enim D: Author neganti concessisset, sit earum ultima differentia D. mox subjungit, ergo nequeunt propius ad æqualitatem accedere quam pro (N. B.) *dato* differentia D; unde hanc *datam* semper esse rectè supponere hanc demonstrationem non obscure colligi potest.

(Cum tamen *datas* adeoque *finitas* quantitates ex hoc calculi genere merito exterminandas esse pag. 35, & 251. pluribusq. in locis doceat

